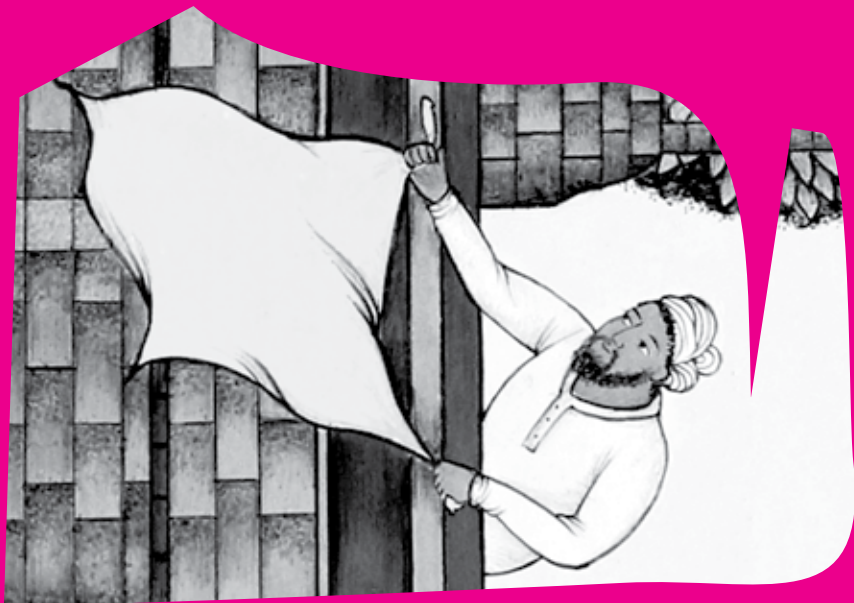

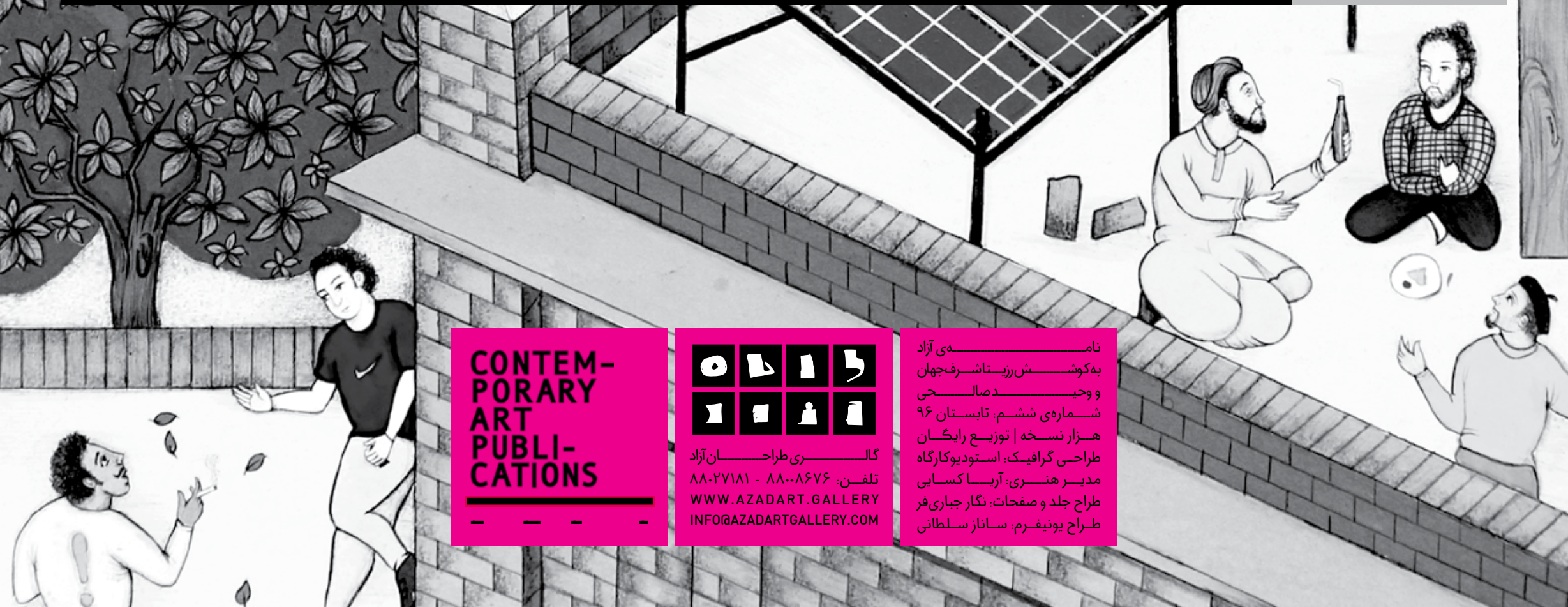
نامه‌های آزاد

معرفی پروژای کتاب‌های طراحان آزاد، کتاب اول: «دوآب‌دید» | هنرمندان طراحان آزاد در گالری‌های شیراز درخشش همیشه‌ی رحیم تیریزی در پیتال جیوا | صحبت به زبان وائیل | همسان‌والی متفاوت، «دو حضور» | در تهران هنر معاصر در استانبول، دومین نمایشگاه آنلاین شش‌روان | داستان‌های واقعی، نمایشگاه‌ای برای کنشگری و تغییر اتاق محکوب در موزه‌ی هنرهای معاصر گنت | ارزش کار چیست؟ گفتگوی امیر لطف‌گراف با الهجمن علی‌یه هویج به‌دستان کندوکاو در نظام جدید تصویر، نوشته‌ی مایا ارجی‌مروازاس کیفر | آوارگی جنگ در آراسیم زراعتی

معرفی نامه‌ی آزاد

۲۰

با وجود نشریات تخصصی هنری که گاه به‌طور مستمر و گاه به‌طور موقتی به زبان فارسی منتشر می‌شود، هنوز فقدان نقد مستقل یکی از مشکلات درخور توجه جامعه هنری ماست. گسترش سلطه‌ی سرمایه بر نهادهای دولتی و خصوصی فرهنگی، مجالی برای بحث‌های تئوریک باقی نگذاشته. از نظر ما و بر اساس تجربه، نقد مستقل به فضای مستقل نیاز دارد. پس برآن شدیم امکانی هرچند کوچک برای آن (انتشار نقدهای آزاد و مستقل) فراهم کنیم و امیدواریم کیفیت مباحث، جبران‌کننده کمیت کوچک آن باشد. طبعاً این گالری نقدهای مربوط به نمایشگاه و هنرمندان مرتبط را در اولویت قرار می‌دهد. همچنین سعی خود را معطوف بر نمایشگاه‌های مهم‌تر و ایجاد مباحث جدی‌تر و روزآمد می‌کند. «نامه‌ی آزاد» بر عهده‌ی خود می‌داند که جامعه‌ی هنری ایران را هرچه بیشتر در جریان اخبار، رویدادها و مباحثی که توسط هنرمندان ایرانی در خارج از مرزها انجام می‌پذیرد، قرار دهد. به نظر ما این امر در به‌روزرسانی و حضور فعال‌تر هنرمندان جوان ایرانی موثر است و ما را در شکستن حلقه‌ی ارزش‌های مطلق سرمایه‌داری یاری می‌رساند. طراحان آزاد از منتقدینی که خود را همسو با این رویکرد می‌بینند دعوت می‌کند با ما همراه شوند و چنانچه مایل هستند، نقدها و مقالاتشان را برای انتشار در نامه‌ی آزاد بفرستند.

CONTEMPORARY
ART
PUBLICATIONS

گالری طراحان آزاد
تلفن: ۸۸۰۰۸۶۷۶ - ۸۸۰۲۷۱۸۱
WWW.AZADART.GALLERY
INFO@AZADARTGALLERY.COM

نامه‌ی آزاد
به‌کوشش زینتاشرف‌جهان
و وحید صالحی
شماره‌ی ششم: تابستان ۹۶
هزار نسخه | توزیع رایگان
طراحی گرافیک: استودیوکارگاه
مدیر هنری: آریا کسایی
طراح جلد و صفحات: نگار جباری‌فر
طراح یونیفرم: ساناز سلطانی

معرفی پروژهی کتاب‌های طراحان آزاد

رزیتا اشرف جهان اردیبهشت ماه ۱۳۹۶

کتاب اول: «خواب دیده» حامد صحیحی

مستندسازی تاریخ هنر معاصر، بخشی جدایی‌ناپذیر از روند توسعه‌ی هنر است. خوشبختانه در دههی اخیر این ضرورت تا حدود زیادی به رسمیت شناخته شده است. هرچند با کاستی‌های بسیار که با توجه سابقه‌ی اندک آن، اجتناب‌ناپذیر به‌نظر می‌رسد. نیمی از سده‌ی حاضر به غفلت از ثبت تاریخ هنر گذشته است. به این سبب انبوهی از کارهای نگرده به جا مانده، ثبت هنرمندان مدرنیست، آثار و دستاوردهایشان، دوران انقلاب و جنگ، هنر ایدئولوژیک و سپس دوران گذار که با شاخصه‌ی رویکرد به هنر مفهومی شناخته می‌شود؛ ورود رسانه‌های جدید که طومارشان در سیلابی که موج تجارت هنر به همراه آورد، پیش از آن‌که به درستی شناخته شوند، درهم پیچیده شد. همه، بی‌آنکه فرصت نقد و بررسی داشته باشند، بی‌آنکه حتی به تمامی ثبت شوند، بی‌درنگ و شتاب‌زده جای خود را به دیگری دادند. دشواری کار نیز از همین جاست. گویی کلافی سردرگم، که چاره‌اش در گره‌گشایی یک‌بخش نیست. با این حال طراحان آزاد به این نتیجه رسید، که اگر در معرفی و ثبت هنرمندان معاصری که شاهد رشد و شکوفایی‌شان بوده و خود را به گونه‌ای در روند تحول آنها سهیم می‌دانند گام بردارند، به سلامت خواهد توانست از عهده‌ی امر برآید. در اینجا ما از هیچ‌یک از هنرمندان صاحب‌نام گذشته اعتیاری کسب نمی‌کنیم. همچنین خود را در عرصه‌ای از هنر مدرن یا هنر ایدئولوژیک که به دوره‌های پیشتر از حیات فرهنگی خودمان تعلق دارد وارد نمی‌کنیم. بلکه تجربه‌ی زیست‌مان را مدون می‌کنیم. آن هم بخش بسیار کوچکی که از نزدیک شاهدش بوده‌ایم و در آن نقشی هرچند کوچک ایفا کرده‌ایم. به گمان‌مان اگر هریک از ما اینگونه عمل کند، نهایتاً به کل تاریخ ثبت شده‌ی دوران خود دسترسی خواهیم داشت.

از طرفی هنرمندان مورد بحث به بخشی از عرصه‌ی هنری ایران تعلق دارند، که خارج از حیطه‌ی رسمی شمرده می‌شود. در نتیجه، همیسا از نمایشگاه‌های بزرگ، بینا‌ها و گالوگ‌ها و اسناد مربوط حذف می‌شوند. همچنین در رسانه‌های جمعی رسمی همچون رادیو و تلویزیون و امثالهم به خواست خود و درواقع به اجبار حضور نمی‌یابند. بنابراین تدوین و به ثبت رساندن آثار و آراء آنها ضرورتی دوچندان می‌یابد، تا علیه فراموشی تاریخی مرسوم پای بفشارد. ما برآنیم که حضور خود را به ثبت برسانیم. حتی اگر موانعی در راه باشد و یا محدودیت‌هایی مواجه باشیم و اگر چه توانیم با کتب فاخر و تجملی رقابت کنیم. مجموعه کتابهای طراحان آزاد که از مقیاس یک کاتالوگ نمایشگاهی فراتر می‌رود، با کتاب «خواب‌دیده» از آثار حامد صحیحی آغاز می‌شود، هنرمند جوانی که برای اولین بار در ۲۲ سالگی همکاری خود با طراحان آزاد را آغاز کرد، و تاکنون بیش از ۱۲ نمایشگاه در این فضا برگزار کرده است. هنرمندی که به گمان‌مان راهی منحصربه‌فرد را در کار خود پی گرفت. دنباله روی جریانات رایج نشد و هر بار و در هر نمایشگاه، مسیرهای نوینی به هنر معاصر پیشنهاد داد. او در میانه‌ی راه است. با این‌حال گنجینه‌اش مملو از آثار دیدنی و قابل‌بحث است. طراحان آزاد از نزدیک ناظر تلاش بی‌وقفه و رشد سریع او بوده است، دنیای ذهنی او را می‌شناسد و برای معرفی‌اش سعی بسیار کرده است، و حالا هم مجموعه‌ی خود را با «خواب‌دیده»، گزیده‌ای از آثار او به همراه متونی از جواد مجابی، کامبیز موسوی اقدم، و سوزان وینچ آغاز می‌کند.

تلاش ما این است که هر سال یک یا دو کتاب از این دست را به

گنجیه‌ی اسناد هنر معاصر ایران اضافه کنیم. به امید آنکه هر مجموعه بتواند در طول تاریخ، آثار این هنرمندان را در خود حمل کند و ارزش‌ها و لغزش‌های زمانه‌ی خود را بازتاب دهد.

بخشی از وجود این کتاب، مدیون نشر نظر و حمید رضا پژمان است.

هنرمندان طراحان آزاد در گالری هان شیراز

آثار ۳۳ هنرمند بر صفحات ۳۳ دور موسیقی

از ابتدای امسال، طی همکاری طراحان آزاد با گالری هان و موسسه‌ی پیش‌نگاه، سه نمایشگاه از آثار هنرمندان گالری طراحان آزاد در شهر شیراز به نمایش درآمد. برگزاری این نمایشگاه‌ها، ادامہی معرفی هنرمندان و رویدادهای طراحان آزاد در شهرهای دیگر بود که پیش از آن با ارائه‌ی پروژه‌ی لانگ‌پلیر' در بیش از ۱۰ شهر ایران و نمایشگاه مجسمه‌های کوچک در شهر اهواز آغاز شده بود. از طرفی، گالری هان در شهر شیراز که از یک سال و نیم پیش شروع به کار کرده، در مدت کوتاه فعالیت خود، به خوبی مورد پذیرش مردم و جامعه‌ی هنری شهر شیراز قرار گرفته است. این گالری با هدف برقراری ارتباط هنری بیشتر، بر آن شد که گزیده‌ای از رویدادهای چند گالری تهران را در شیراز نمایش دهد. نمایشگاه گروهی «حضور ذهن ۱»، حاصل اولین همکاری میان این دو گالری بود که از تاریخ ۷ تا ۱۳ اردیبهشت در گالری هان برگزار شد. این گالری از تاریخ ۱۴ تا ۲۰ اردیبهشت میزبان نمایشگاهی از آثار مجموعه‌ی «شیر زن» نجوا عرفانیان، و سپس «حضور ذهن ۲» از ۲۸ اردیبهشت تا ۳ خرداد بود. هنرمندان حاضر در نمایشگاه‌های گروهی «حضور ذهن ۱ و ۲»، فواد شریفی، مهرداد عمرانن، الناز بندگی، صالح تسیحی، رزیتا شرف‌جهان، سمانه مطلبی، وحید دانایی‌فر، نجوا عرفانیان، نسیم تقی‌پور، پویا جلیل‌وند، حامد صحیحی، علیرضا ملک‌جعفریان، مریم آیین، عباس شهسوار، سمیرا اسکندرفر، مریم بنی‌اسدی، رسول سلطانی، رضوان صادق‌زاده، الهه مقدمی، فرسام سنگینی، بابک کیود، مرتضی اسدی، رضا بانگیز، سهند حشمتی، امیر سقراطی، واهب هارطونیان، علی حامدی، پویان جلیل‌وند، مهشید رحیم‌تیریزی، مرجان ثابتی، سعید بنی‌حسینیان، اسماعیل قنبری، مرجان بنی‌اسدی.

۱ - Longplayer

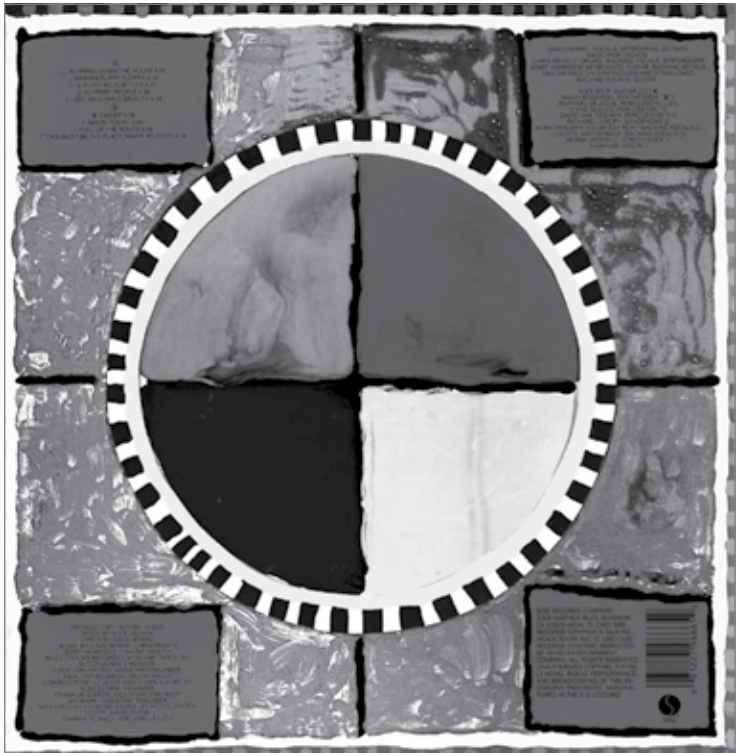
درخشان همیشه رحیم تبریزی در بینال جسنوا

مهشید رحیم‌تبریزی، نقاش ایرانی موفق به کسب رتبه سوم در دومین دوره بینال جنوای ایتالیا شد. گالری ساتورا' برگزار کننده دومین بینال جنوا از تاریخ ۱۰ تا ۲۴ ژوئن ۲۰۱۷ در چندین نقطه از ایتالیا بود. این بینال با حضور ۲۸۴ هنرمند از کشورهای ایتالیا، ایران، اتریش، آلمان، سوئیس، فرانسه، ونزوئلا، روسیه، شیلی، یونان، مکزیک، جمهوری چک و هلند برگزار شد. کیوریتور بینال امسال ماریو ناپولی بود و بازده داور بین‌المللی از جمله وانداکاستلنو' هنرمندان برتر را انتخاب کردند. مهشید رحیم تبریزی، منتخب سوم این رویداد، تا کنون در بیش از ۸۰۰ نمایشگاه گروهی شرکت و ۸ نمایشگاه انفرادی برگزار کرده است. شبنم طلوع، علیرضا جلیبا، سروناز منزوی، سیما امانی، بگاه جمالی، منیره صبی، هادی جمالی، پویا جمالی، مهناز احمدی، مونا زند، کریم نصر، شهلا همایونی، فرناز اخلاقی، رامین مهدی نژاد و نیلوفر ترابی دیگر هنرمندان ایرانی شرکت کننده در این رویداد بودند. سروناز منزوی کیوریتور بخش ایران در بینال بود.

تصویر: مهشید رحیم‌تبریزی، درخشش، اکرانیک روی بوم، ۱۵۰ × ۱۰۰ سانتیمتر، ۱۳۹۶
منبع: www.onlineartgallery.ir

صحبت به زبان وایتل

تصویر ۲

است. تصویر آلبوم که پرنره‌ی چهار عضو گروه را نشان می‌دهد، کلاژ بیش از ۵۰۰ عکس پولاروید است. جلد آلبوم مشترک وی با برابان انو به نام «زندگی من در بیشه‌ی ارواح» از چسپاندن تکه‌های ویدیویی که از مانیفور پخش می‌شده ساخته شده است. حال به وایتل می‌رسیم، «صحبت به زبان وایتل»، در سال ۱۹۸۳، شرکت سایر رکوردز، برای طراحی جلد آلبوم «Speaking in Tongues» با رابرت راثوشنبرگ قراردادی بست. یک وایتل بلاستیکی شفاف با سه عدد دیسک شفاف دیگر در یک بسته و با کلاژ در سه رنگ به چاپ رسید. هنرمند برای این طراحی جایزه‌ی گرمی گرفت. اندی وار هول در خاطراتش در ۱۱ ژوئیه ۱۹۸۳، تعریف می‌کند که صفحه را یک ماه پس از انتشار خرید و بعد فهمید که «راثوشنبرگ میبوت بود که چرا تنها ۲۰۰۰ دلار دستمزد گرفته است؟ من به او گفتم که حق دارد، می‌بایست ۲۵۰۰۰ دلار می‌گرفت.» این ارزیابی اندی وارهل از وایتل به عنوان اثر هنری در سال ۱۹۸۳ بود. امروز نمایشگاه سی‌وسه در گالری Rosso20sette. آثاری از ۳۳ هنرمند ایتالیایی و بین‌المللی را نمایش می‌دهد که همگی به کار با وایتل در اشکال مختلف هنری اشتیاق دارند؛ از نقاشی و طراحی تا عکاسی و هنر خیابانی. آنچه که ما در ۵۰ سال گذشته به عنوان هنر معاصر شناخته‌ایم، در تمام این مدت بخشی از تاریخ موسیقی نیز بوده است. حال چه می‌شود وقتی یک صفحه ۳۳ دور از یک حامل صدا به حاملی برای اثر هنری -تصویری، تجسمی یا عکاسانه- بدل شود. اینجا با پدیده‌ی مضمون‌ربایی' مواجه‌ایم. عملی هنری-سیاسی که در جنبش بین‌الملل موقعیت‌گرایان بسط داده شد و معنی دقیق‌ترش در اینجا جستجوی صفحه‌هایی با قیمت یک دلار در بازارهای پورتاپورترزه یا کمدن ناون است، تا به هنرمندان برای کار و تبدیل‌شان به آثار هنری داده شود.

یک مساله باقی می‌ماند، آیا موسیقی‌دانان از این که صفحات موسیقی‌شان به یک اثر هنری تبدیل شده خوشحال‌اند؟ به نظرم آنها باید خوشحال باشند. از این رو که وایتل اخیرا دوباره در فروگاه‌های موسیقی پدیدار شده، و محبوبیتش نزد علاقه‌مندان به موسیقی از سی‌دی و mp3 فراتر رفته است. درحالی که صفحات موسیقی پیش از این اشیایی پرستیدنی بودند، اما تنها در پستو یا زیرشیروانی جای داشتند. در پایان سال ۲۰۱۵ در بازار موسیقی بریتانیا، به عنوان سرزمین راک، پانک و موج نو، فروش وایتل از فروش دانلود موسیقی عبور کرد و این پدیده منحصر به جهان انگلیسی زبان نخواهد ماند. پس می‌توان نتیجه گرفت: زنده باد وایتل، زنده باد ساخت هنر روی وایتل.

تصاویر:
۱- دیوید برن، More songs about building and food، کلاژ عکس، ۱۹۷۸
۲ - رابرت راثوشنبرگ، Speaking in Tongues، کلاژ، ۱۹۸۳
۳و۴- نوید عظیمی سجادی، ترکیب مواد روی وایتل، ۳۰ × ۱۰۰ سانتی‌متر، ۲۰۱۷

تصویر ۳

هنرمعاصر در استان بول دومین نمایشگاه آنلاین شن روان

فضای نمایشگاه آنلاین شن روان، پروژه‌ای است که سوزان وینچ، مورخ و مدرس هنر معاصر و نظریه هنر دانشگاه هنر زوریخ تأسیس کرده است. اولین نمایشگاه آنلاین شن روان، به هنر معاصر ایران اختصاص داشت. در شماری قبلی نامی آزاد، سوزان وینچ در موخرهای بر اولین نمایشگاه، از اهداف پروژه و نگرانی‌های خود از دگرگونی‌های سیاسی معاصر نوشت. هم‌اکنون دومین شماری شن روان با عنوان «هنر معاصر استابل» در ویسایت پروژه قابل بازدید است.

دومین شماره از نمایشگاه آنلاین «شن روان» به ثبت لحظه‌های سخت واقعیت اختصاص دارد. این شماره حاصل تحلیل بلند مدت هنر معاصر ترکیه است، و اولین بار در سال ۲۰۱۲ در دی‌وی‌دی با عنوان «دست از دست نکشیدن نگشیدن» ارائه شد. نمایشگاه که هفت اثر از هنرمندان اصالتا ترکیه‌ای را نمایش می‌دهد، در بهار ۲۰۱۷، با فیلم «فرش قرمز» اثر چنگیز تکین و «نام من آزاده است» اثر نانسی اتاکان شروع شده و با اضافه شدن تدریجی دیگر آثار، تا پاییز ۲۰۱۷ ادامه خواهد داشت. چنگیز تکین، هنرمند ساکن دیاربکر، دومین شهر مرتفع در جنوب شرقی آناتولی است. او در اثرش با اهمیتی یکسان به تصوراتی از اقبال ناگهانی و خلاء تاریک ناامیدی می‌پردازد. در واقع چیز زیادی برای دیدن در این فیلم وجود ندارد. ساحلی که به دریا می‌رسد، افقی باریک در پس زمینه و فرش قرمزی که در پیش‌زمینه به آب می‌رود. بی‌شک این احترامی است به پناه‌جویانی که خطر غرق شدن را با گذر از دریای مدیترانه به جان خریده و همچون فرش، نابودمی می‌شوند. اما اگر نگاهی نزدیک‌تر بیاندازیم این فیلم حرف بیشتر برای گفتن دارد. به جای ساحل شنی، زمینی اخیرا درو شده و با هنوز کشت نشده به آب می‌رسد. من می‌توانم خاک تاریک و نمور را در کف دستام حس کنم. با شنیدن صدای آرام موج‌های که به آهستگی و ملایمت برهم می‌غلطند، نگاه‌مان به سمت خاک سرخ بارور و قابل رزع، و دانه‌های گندم به عنوان ردی از آخرین برداشت می‌رود. این داستانی درباره‌ی رجعت است یا فرار؟ به همین ترتیب، داستان مصور چندلایه‌ی «نام من آزاده است»، پایان‌بندی‌های غیرقطعی متفاوتی را ارائه می‌دهد. نانسی اتاکان داستانش را با ۲۳ طراحی ظریف و شرحی از خاطرات یک مربی ورزش به نام آزاده تعریف می‌کند. نام آزاده توسط پدرش نهاده شد. علت این نامگذاری، علاقه‌ی پدر به اصلاحاتی بود که منجر به تغییر امپراتوری چند نژادی عثمانی به

همسان‌ولف متفقاوت «دو حضور» در تهران

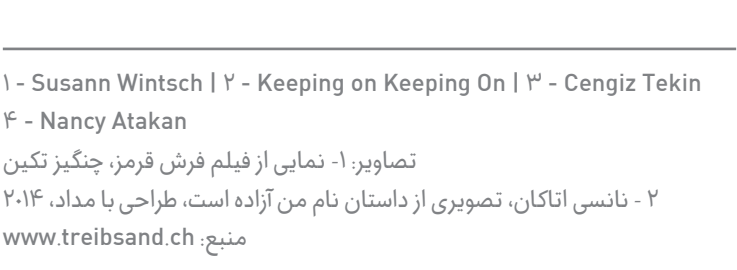
نوشته‌ای از پاییز موسوی نظری بر نمایشگاه «دو حضور» در گالری طراحان آزاد

برای آدمی که خواهر یا برادر دوقلو ندارد، تصور داشتن یک همزاد سخت است. نمایشگاه «دو حضور» از خواهران دوقلو، مریم و مرجان بنی‌اسدی در گالری طراحان آزاد به این تصور کمک می‌کند و شاهدهی برای اصطلاح همسان ولی متفاوت است، آنگاه که دوقلوها به جای اینکه موضوع بازیابی باشند، خودشان خالق هنراند.

در بازتابی‌های تصویری دوقلوها در هنرهای تجسمی و فرهنگ عامه، آنها را اغلب به شکل بدل‌هایی تکفک‌ناپذیر و ترسناک از یکدیگر می‌بینیم. نمونه‌اش خواهران دوقلوی فیلم «درخشش» (۱۹۸۰) کوپریک، یا برادران همه‌جاذخ‌ر آلبینو، مشهور به «دوقلوها»، با موهای درلاک و قدرت نامرئی شدن در فیلم «ماتریکس ۲» (۲۰۰۲) در نقاشی و عکاسی هم مانند بازیابی‌های سینمایی، ترسیم دو سوزی همزاد در لباسی سراپا همسان، فضایی مرموز و اسرارآمیز پدید می‌آورد. جوزپت تری پیرسون در تابلوی «دوقلوها، ویرجینیا و جین» (۱۹۱۷)، دختران جوان را با لباس صورتی و چهره‌های سنگی جلوی سطحی از آبی کالت کشیده است. میز میان خواهران، ارتباطی پویا خلق می‌کند که از بازتاب محض فراتر می‌رود. این شبی همزمان با مرتبط کردن دوقلوها، آنها را از هم جدا می‌کند و اینکه عاملی برای روابط پیچیده‌ی اجتماعی میان خویشاوندان مثل مخالفت، سوءتفاهم و... خلق می‌کند. میز نشانی‌های زبان صامت دوقلوهاست که فقط خودشان می‌فهمند. فضای میانشان به بیننده کمک می‌کند تا تفاوت و فردیت را درک کند. این رهیافت انتقادی به همزاد بودن و همزاد داشتن، با «همسان ولی متفاوت» بودن وفق می‌کند و ترس از ایده‌ی دوقلوهای شبیه به هم را می‌کاهد. اگر به دوقلوها، فارغ از ایده‌ی تصویر آینه‌وارشان بیاندیشیم، به روابط اجتماعی عمیق و متنوع میان افراد هم‌شکل می‌رسیم. مثل فرد و جورج، چهره‌روهای خلاق و شور و مجموعه‌ی هری پاتر، و یا دوقلوهای مهربان، باهوش و همکاره‌ی سابلوان در کتاب «هانی و نانی» اثر آندریا لایتون.

جمهوری ترکیه شد، آزاده، چند سال پیش از بازتسنسگی برای شاگردان خود ویدیویی ضبط کرد، تا تکنیک‌هایش را به آنها انتقال دهد. نانسی اتاکان یکی از آن شاگردان بود. ما تنها در طراحی یکی مانده به آخر از وجود نوار ویدیو خبردار می‌شویم و اتاکان تا پیش از آن خاستگاه داستان این زن، که خاطراتش بازتاب تاریخ بسیط اوایل قرن بیستم است را فاش نمی‌کند. هنرمند با معرفی داستانش به عنوان رندنامه، روایتش از بحران و شقاوت سیاسی را پنهان کرده و به مخاطب، سکندنگی آزادی و شکل پذیری حقیقت را نشان می‌دهد.

برای بازدید از نمایشگاه به ویسایت **www.treibsand.ch** مراجعه کنید.

تصاویر: ۱- نمایی از فیلم فرش قرمز، چنگیز تکین ۲- نانسی اتاکان، تصویری از داستان نام من آزاده است، طراحی با مداد، ۲۰۱۴ منبع: **www.treibsand.ch**

تصاویر: ۱- نمایی از فیلم فرش قرمز، چنگیز تکین ۲- نانسی اتاکان، تصویری از داستان نام من آزاده است، طراحی با مداد، ۲۰۱۴ منبع: **www.treibsand.ch**

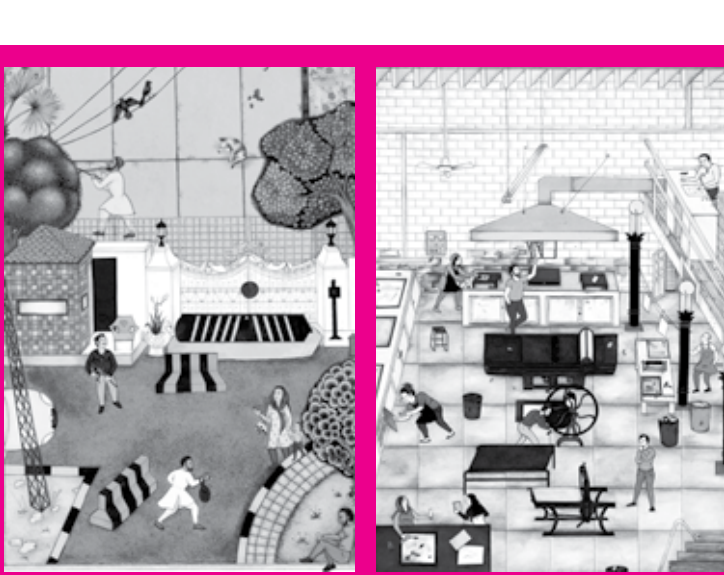

داستان‌های واقعیت نمایشگاهی برای کنشگری و تغییر

هنر برای تغییر در سال ۲۰۰۸، با تلاش‌های گروهی از هنرمندان متعهد و فعالان اجتماعی تأسیس شد، که از سال ۲۰۰۵ مجموعه‌ای از نمایشگاه‌های سیار تحسین شده‌ای با تمرکز بر موضوعات اجتماعی و زیست‌محیطی برگزار می‌کردند. هدف این گروه استفاده از قدرت هنر برای ترویج آگاهی، گسترش گفتگو و تأثیر بر کنش اجتماعی است، و تلاش می‌کند تا به مسائل ضروری همچون حقوق بشر، برابری جنسیتی، محیط زیست و تداوم در کنش‌گری اشاره کند. گروه با موسسات محلی فعال در اجتماعات میزبان همکاری می‌کند، تا با برنامه‌ای مرتبط با نمایشگاه بتوان از طریق هنر به گفتگو حول مسائل یاد شده میدان داد. این راهی است که می‌توان هنرمندان، موزه‌ها، موسسات حقوقی و اجتماعات محلی را به نیرویی متحد برای تغییر بدل کرد.

آخرین پروژه‌ی گروه پس از برگزاری مجموعه کارگاه‌های تعاملی در بازه‌ای ۶ ماهه، با موضوع قاچاق انسان و بردگی جنسی در نیال برگزار شد.

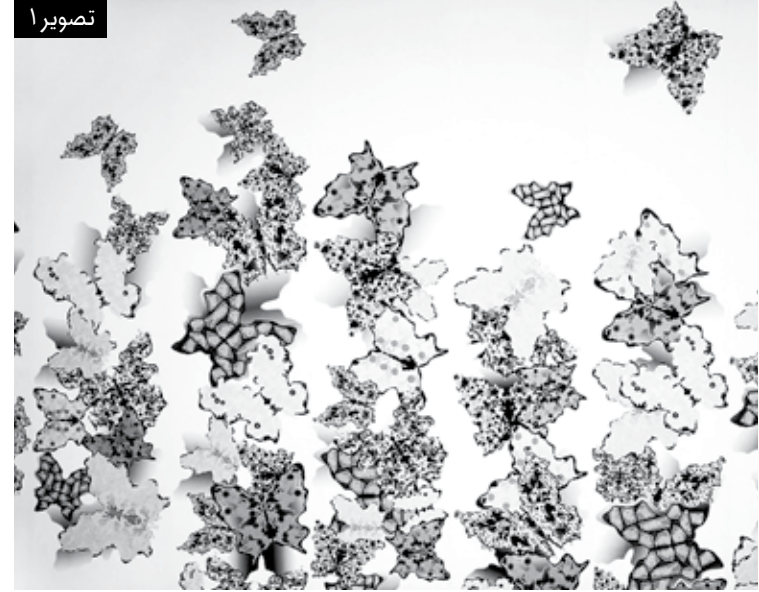
در نمایشگاه «داستان‌های واقعی» در شهر پَتَن از توابع کاتماندو، از هنر و قصه‌گویی استفاده شد، تا قربانیان قاچاق جنسی و پسران و دخترانی که در اوکلند ایالات متحده و کاتماندوی نیال در خطر استعمار هستند را باری کند. این پروژه پس از تولید آثار هنری در کارگاه‌های تعاملی و اضافه شدن آثاری با موضوع مشترک از هنرمندان شناخته‌شده‌ی بین‌المللی همچون پرستو فروهر، مرلین مینتر و لین تیان‌میائو و هونگ لیو به مرحله‌ی نمایشگاه رسید. نیویورک تایمز در گزارشی درباره رویکرد موزه‌ها به مسائل اجتماعی با اشاره به این نمایشگاه می‌نویسد: قاچاق جنسی و نمایشگاه هنری همنشین نامتجانسی به نظر می‌آید. اما موزه‌ی پتن در کاتماندوی نیال میزبان نمایشگاهی است، که هدفش اشاره به مشکل عذاب‌آور و اغلب پنهان قاچاق دختران با هدف بردگی جنسی است. رندی جین روزنبرگ، مدیر اجرایی و کیوریتور ارشد «هنر برای تغییر»، می‌گوید این نمایشگاهی

ماشین از سمت چپ صحنه وارد می‌شود و مادری با بچه‌اش کنار خیابان قدم می‌زند. هنرمند هرج‌ومرج فضای شهری را کنترل می‌کند. صور فلکی سوز و آیزه‌ها در این آثار، جریان و حرکت زندگی را به نمایش می‌گذارند. توفهی درکار نخواهد بود مگر اینکه هنرمند بخواهد؛ درست پیش از آنکه بستی آب شود، روز شب شود و فرآیند چاپ پایان پذیرد. راه‌های سراسر متفاوت مریم و مرجان در رسیدن به حرکت سوز‌ها و آیزه‌ها از خلال زمان، نمایشگاه «دو حضور» را به تصویر می‌کشد. هنرمندان در کار خلق داستان‌هایی از زندگی انسان‌هاند. مریم به قواعد و آیین‌ها در زندگی روزمره و فضای شهری چنگ می‌زند. فضایی که پذیرای چیزهای جدید و قدیمی و همزمان شخصی و عمومی است. مرجان انباشت لحظات را بررسی می‌کند. تارهایی که در کنار هم با یکدیگر مشترک و فردی و ما از حکمت‌هایی را می‌سازند که هرگاه اراده کنیم می‌توانیم به آنها بازگردیم. آنچه این هنرمندان دوقلو را مرتبط و جدا می‌سازد، درست مانند میز در تابلوی پیرسون، تجسم حرکت مستدام و کنترل‌ناپذیر زمان است. تجربه‌ای یکسان اما متفاوت.

این نوشته در مجله‌ی Artnow منتشر شده است. پاییز موسوی نظری دکترا در مرکز مطالعات جنسیت دانشگاه SOAS است.

۱- Dreadlock ۱- مرجان بنی‌اسدی، رایجه پراکنده، رنگ روغن روی بوم، ۱۰۷ × ۱۰۷ سانتی‌متر ۲- مرجان بنی‌اسدی، آراسته، رنگ روغن روی بوم، ۷۶ × ۱۰۷ سانتی‌متر ۳- مریم بنی‌اسدی، طعم بستی، گواش روی کاغذ وصلی، ۱۸ × ۲۵٫۵ سانتی‌متر ۴- مریم بنی‌اسدی، کارگاه چاپ، گواش روی کاغذ وصلی، ۲۰ × ۳۰ سانتی‌متر ۵- مریم بنی‌اسدی، در راه خانه، گواش روی کاغذ وصلی، ۱۸ × ۲۵٫۵ سانتی‌متر

۱- Artworks For Change ۲- Marilyn Minter ۳- Lin Tianmiao ۴- Hung Liu ۵- Randy Jayne Rosenberg تصاویر: ۱- پرستو فروهر، زمانی برای پروانه‌ها ۲- پرستو فروهر، زمانی برای پروانه‌ها، جزئیات اثر منابع: **www.nytimes.com/2017/03/13/arts/design/museums-inspire-social-activism-politics** **www.artworksforchange.org**

اتاق مکتوب در موزه‌ی هنرهای معاصر گنت

پرستو فروهر اثر مکان‌محور خود، اتاق «اتاق مکتوب» را در موزه‌ی هنرهای معاصر گنت بلژیک اجرا کرد. اجرای این اثر در تاریخ ۱۰ فوریه ۲۰۱۷ شروع شد و تا ۳۱ دسامبر ۲۰۱۸ در تالار ورودی موزه قابل بازدید است. اثر به نحوی خلق شده، که خطاطی دست‌نوشته درعین ایجاد توهم خوانایی، نامفهوم باقی می‌ماند. آنچه ابتدا فقدان معنا تصور می‌شود، در عوض می‌تواند به سادگی به یک زبان بصری تجریدی تعبیر شود؛ به محیطی برای کشت تجربه‌ی سوزگفتو. هنرمند در عین نگاه منتقدانه به موضوعات سیاسی، مسائلی جهان‌شمول همچون جابه‌جایی و هویت فرهنگی را کاوش می‌کند. فروهر در وبلاگ شخصی خود در یادداشتی در حاشیه‌ی کار چنین می‌نویسد:

در این روزهایی که از شدت بحران انکار هیچ زمینی زیر پای آدم نیست، و آینده مثل شبح هیولای مهیب در افق به کمین نشسته، به شهر کوچکی در نزدیکی بروکسل آمده‌ام به نام گنت، یا به زبان محلی خنت. این شهر موزه‌ی باشکوهی دارد به نام موزه‌ی هنرهای زیبا، که دارای گنجینه‌ی بزرگی از نقاشی سده‌های گذشته‌ی این دیار است. در کنار این آثار قدیمی نمایشگاه‌هایی از هنر معاصر هم به طور ادواری برگزار می‌شود. از من دعوت شده تا کار «اتاق مکتوب» را در تالار ورودی موزه اجرا کنم.

ده روز است که شروع به کار کرده‌ام، از ساعت هشتونیم صبح تا غروب که موزه تعطیل می‌شود. حالا دیوارهای بلند تالار کم و بیش پر شده‌اند از نقش‌ونگار واژه‌های زبان مادریم، خط‌نگاری‌های ناخوانا، تجسمی از خاطره‌ی تن زبان مادری، دریافتی از همزمانی حس فقدان و تعلق به زبان مادری، که مهاجران خوب می‌شناسند.

در این روزها که مشغول کار بوده‌ام، موزه بازدیدکنندگان بیشمارى داشته است، از پیر و جوان تا گروه‌گروه بچه‌های کودستانی و دبستانی و نوجوانان دبیرستانی که به همراه مربی‌هایشان آمده‌اند و فضای موزه را با شلوغی سرخوش خود پر کرده‌اند. در میان این بچه‌ها بوده‌اند پسرک‌ها و دخترک‌های مهاجری که با چشمان ذوق‌زده به واژه‌های آشنا خیره شده‌اند و از آن وطن‌هایی که ترک‌شان کرده‌اند گفته‌اند: فرزندان مهاجران از کشورهای عرب‌زبان، از افغانستان و ایران و... مهمی ما که با واژه‌های مشترکی می‌نویسیم. حرف‌هایشان را، که به زبان اینجایی می‌گویند، به تمامی نمی‌فهمم اما نگاه‌های لبریز از شوق آشنایی‌شان به یادم خواهد ماند. یک روز هم همراه یک مددکار اجتماعی گروهی از پناه‌جویان آمده بودند. در میان‌شان چند تن اهل سوریه بودند و یکی اهل افغانستان. نگاه آنها هم پر از شوق شده بود. مرد افغانستانی می‌گفت از این پس هر وقت دلش گرفت به این تالار خواهد آمد تا میان «ملودی این حروف آشنا» بشنید. و برای دیگران، که به این حروف «تعلق» ندارند، درک ضرب‌آهنگ خوش‌خرام این خط‌نگاری مجال می‌شود برای نشودن ذهن و دل به «دیگری». هنر به یقین دنیا را نجات نمی‌دهد اما می‌تواند لحظه‌هایی از حس نجات بسازد. برای من این اثر لوح لذت کار هنری‌ست و هر بار به هنگام اجرایش، اندکی هم که شده، مرا نجات می‌دهد. در خنت کار را از ابتدا در معرض دید عموم انجام دادم که تجربه‌ی جدید و پرباری بوده است.

رسمتان ۱۳۹۵
تصویر: اتاق مکتوب (ناتمام)، موزه‌ی هنرهای زیبا، گنت، بلژیک. منابع: **www.mskgent.be** **www.parastan-forouhar.de**

کندوکا و در نظام جدید تصاویر

نوشته‌ای از جیمز راس کيفر^۱ بر نمایشگاه اخير طاه‌ا حیدری

هنر از دیدگاه تاریخی مقصودی دوگانه داشته است، همزمان بازتابی از دوره‌ی تاریخی، و تفسیری از جامعه زمان خود است. امروز همه‌می شبکه‌های مجازی به تمام زندگی واقعی‌مان رخنه کرده و کار طاه‌ا حیدری در نمایشگاه جدیدش در مرکز جنوب شرقی هنر معاصر (SECCA) کاوش این موضوع است. نمایشگاه «نیمه‌خودآگاه»^۲ که از تاریخ ۲۲ ژوئن برپا شده، اولین نمایشگاه انفرادی حیدری هنرمند اهل تهران است که در بالتیمور فعالیت می‌کند. ۳۰ اثر نقاشی در ابعاد بزرگ نمایشگاه را تشکیل می‌دهند. حیدری می‌گوید «این بزرگترین نمایشگاهی است که تاکنون داشته‌ام، خصوصاً اینکه بعد از پایان تحصیلات و دوسال کار در دانشگاه، مشاهده تمام آن نقاشی‌ها کنار هم در یک فضا، چشم‌انداز جذابی از آنچه طی دو سال انجام داده‌ام را نشان می‌دهد».

نمود اصلی کار حیدری در عنصر مربع یا پیکسل‌سازی است. او در صحبت خود اشاره می‌کند که در خلق آثارش از تماشای تلویزیون در تهران تأثیر گرفته است که ممیزی و پارازیت‌ها گهگاه باعث ایجاد تصاویر پیکسلی و شکسته در صفحه نمایش می‌شوند. او کارش را پلی میان رسانه‌های تاریخی و مدرن می‌داند، و می‌افزاید: «شرایطی در رابطه با آنچه در فضا می‌بینم و تلاش می‌کنم به چنگ آورم، وجود دارد. چیزی که در سال ۲۰۱۷ به معنی امروز است و دائماً ثبت و ضبط می‌شود؛ مثل همین حالا و آن‌گونه که در اینستاگرام و فیس‌بوک شاهدیم. در نتیجه شما از همه طرف با پیکسل‌سازی دیجیتال مواجه‌اید. شما ارجاعاتی به اشکال بصری و همچنین به گذشته می‌بینید. به زعم من نقاشی رسانه‌ای بسیار قدیمی از ۴۰ هزار سال پیش در غار تا الان است و می‌تواند چشم‌اندازی از چگونگی وضعیت اکنون به دست دهد».

اثری که بازدیدکننده گالری را به محض ورود جلب می‌کند، نقاشی «روی سقف» است. اثری که شاید تجریدی‌ترین و مرکب‌ترین قطعه از نمایشگاه باشد. این کار استعداد حیدری را بیش از دیگر آثار نمایان می‌کند. تابلو با استفاده از پیکسل‌سازی و ضرب قلم سریع، دورنمایی مغشوش ترسیم می‌کند و بیننده را مجبور می‌سازد که نقطه تمرکزش را دائماً تغییر داده تا زوایای مختلف را برای یافتن اشکال و روایت امتحان کند. تابلوی دیگر، «موزه»، روبروی تابلوی «روی سقف» قرار دارد. ایده‌ی چیدمان این اثر به گونه‌ای است که انگار خودش از بودن در یک نمایشگاه آگاه است. این تابلو با نمایش یک گِیشا کنار فردی در لباس خفت‌بندی، ایده‌ی بت‌وارگی و فرهنگ از آن خودسازی را به قصد لذت و

فراغت دیگران محو می‌کند. حیدری در اینجا روند پیکسل‌سازی خود را از سقف و دیوارها تا زمین مشبک سیاه ترکیب می‌کند و چیدمان را بیشتر بر اساس رنگ‌ها انجام می‌دهد تا اشکال. کورا فیشر^۳، کیورتور نمایشگاه، می‌گوید: گمان می‌کنم که تقاطع اطلاعات دیجیتال، بصری و فرهنگی توجه بینندگان را به نمایشگاه جلب خواهد کرد. آنها تابلوهای پویا و جذابی خواهند دید که نیازمند کمی رمزگشایی‌اند و می‌بایست برای کنارهم گذاشتن چیزی که آنجاست وقت صرف کنند. آیا در اینجا نوعی از خیال نهفته است؟ من فکر می‌کنم آنها شما را مسحور می‌کنند تا کمی وقت بگذرانید، که به نظرم در اقتصاد معطوف به توجه، یکی از مزیت‌های نقاشی این است که واقعا می‌تواند شما را وادار به وقت‌گذرانی با تصویر کند.

۱ - James Ross Kiefer

۲ - Subliminal

۳ - Cora Fisher

تصویر:

طاه‌ا حیدری، روی سقف، اکریلیک روی بوم، ۲۲۴ × ۱۸۸ سانتی‌متر، ۲۰۱۶

منبع:

www.yesweekly.com

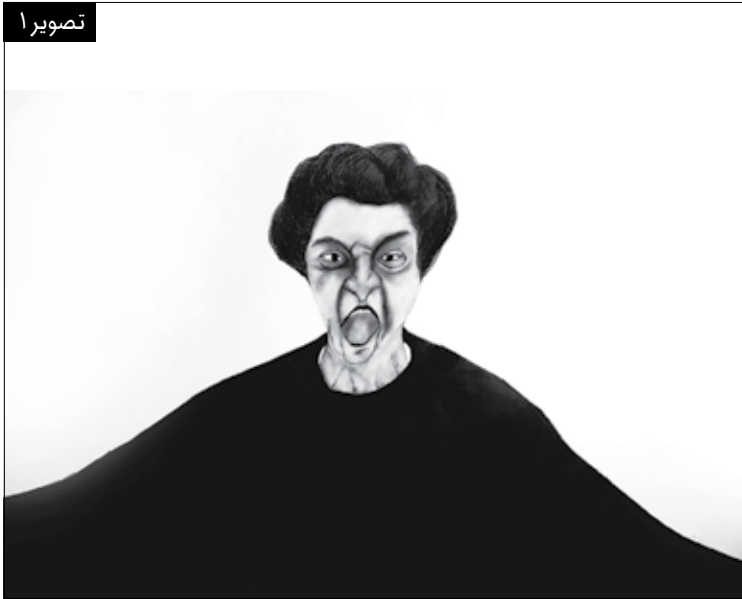
آوارگ‌ه جنگ در آثار شب‌نم زراعتی

مجموعه اخير شب‌نم زراعتی در ماه‌های ژانویه و مارس در شهر لانگوی^۱ کانادا و پس از آن در آوریل و ژوئن در موزه تاریخی شهر ادمونستون به نمایش درآمد و با استقبال زیادی روبرو شد. مجموعه اکثریت خاموش شامل هشت طراحی سیاه و سفید و چیدمانی از ۱۵۰۰ قایق کاغذی است. هدف این مجموعه اشاره به زوایای پنهان رنج تبعید و آوارگی گسترده و همزمان بازنمایی احساسات متقابل جوامع میزبان در برابر موج مهاجرت است. قایق‌های کاغذی از رنج پناهندگان در یونان و حوضه دریای مدیترانه حکایت می‌کنند. هر قایق کاغذی حامل جانی است که از جنگ و نزاع به آب زده. این مجموعه پس از سفر به شهرهای مونترآل و ویکتوریاویل در ماه‌های سپتامبر و اکتبر، زمستان پیش‌رو در گالری طراحان آزاد نمایش داده خواهد شد. شب‌نم زراعتی در رشته طراحی گرافیک در تهران تحصیل کرد و در سال ۱۳۸۷ درس خود را در مدرسه ملی هنرهای دکوراتیو استراسبورگ به پایان رساند. او از سال ۱۳۹۰ در مونترآل کانادا زندگی و فعالیت می‌کند.

۱ - Longueuil

تصاویر:

۱ - از مجموعه اکثریت خاموش، مداد روی کاغذ، ۱۴۰ × ۱۰۰ سانتیمتر
۲، ۳ - اکثریت خاموش، نمای نمایشگاه، ۲۰۰ قایق کاغذی (اورپگامی)

Exploring the New Image Regime at SECCA

An article by James Ross Kiefer on Subliminal, a solo exhibition of Taha Haydari paintings. June 22 - October 8, South Eastern Center for Contemporary Art, Winston-Salem, NC. www.yesweekly.com

“Written Room” for the Museum of Fine Arts, Ghent, 2017
Parastou Forouhar writes about the days of implementing her work publicly in MSK Ghent, meeting with immigrants and the perceptions of belonging to and losing a mother tongue. www.parastou-forouhar.de

Navid Azimi Sajadi at “Trenta3, Speaking in Vinyl”

April 8 - 25, Rosso20sette gallery, Rome. Group exhibition of 33 artists’ works on vinyl records. Eduardo Marcenaro writes in his curatorial note, about the historical collaborations between visual artists and musicians, and thoughts about transforming the musical medium into another forms of art. **Same same but different: “A Present in Duality” in Tehran**
An essay by Paniz Musawi Natanzi. [...The exhibition “A Present in Duality” shown in Azad Art Gallery in Tehran, Iran, by the emerging artists and twin sisters Maryam and Marjan Baniasadi, gives an idea how same same but different can look like in the art world when twins are not subject to representation, but producers of art themselves...]
www.artnowpakistan.com

What Is Work Worth?

Amber Landgraaf in conversation with The Carrotworkers’ Collective. FUSE Magazine. The Carrotworkers’ Collective, based in the UK, organizes around the issue of the unpaid internship—the proverbial carrot dangled in front of emerging cultural workers with the promise that working for free will eventually lead to a paid position. CWC attempts to dispense with some common myths about unpaid internships—especially that internships are a necessary prerequisite to getting a job.

The True Stories Project: Exploitation and Empowerment
Parastou Forouhar among participating artists and organizations. Art Works for Change, in collaboration with the Kathmandu-based Siddhartha Gallery and Foundation, used the arts and storytelling to help empower young victims of sex trafficking and those at-risk for exploitation, both boys and girls, in Oakland, California, USA and Kathmandu, Nepal. July 13-31, Patan Museum, Kathmandu, Nepal. www.artworksforchange.org

Contemporary Art in Istanbul

The 2nd Treibsand Online Exhibition Space

The TREIBSAND Online Exhibition Space was established by Susann Wintsch, contemporary art instructor and historian from the University of Zurich. The first Treisband Online Exhibition focused on contemporary Iranian art.

Introducing the project Azad Art Gallery Books

Book 1- Dreamer by Hamed Sahihi

The collection of Azad Art Gallery’s books, which go beyond a catalog, begins with Hamed Sahihi’s Dreamer. Hamed is a young artist who began collaborating with Azad Art Gallery when he was 22, and has held more than 12 exhibitions in our space up until the present. In our opinion he is an artist who is following his own individual path. He has not gotten caught up in trends and has introduced new directions for contemporary art in each of his exhibitions. He stands in the middle of the road yet he offers a treasure of visual art worthy of discussion. Azad Art Gallery has witnessed his continuous efforts and rapid growth from up close and knows the world of his imagination. We have done all we can to assist him on his way, and he continues on his way by presenting a selection of his works in Dreamer, accompanied with articles by Javad Majaji, Kambiz Mousavi and Susann Wintsch.

Artists working with Azad Art Gallery at Haan gallery

From the beginning of the year, following Azad Art Gallery’s collaboration with Haan Gallery and PishNegah Institute, three exhibitions of works by artists working with Azad Art Gallery have been held in the city of Shiraz. These exhibitions were a continuing part of introducing events and artists from Azad Art Gallery to other cities.

Mahshid Rahim-Tabrizi took 3rd place at the second Genoa Biennial in Italy.

The Second Genoa Biennial was held around Italy from June 10th to the 24th this year. 284 artists from Italy, Iran, Austria, Germany, Switzerland, France, Venezuela, Russia, Chile, Greece, Mexico, the Czech Republic and Holland participated. Mario Napoli was the curator this year and there was an international panel of judges, including Wanda Castelnuevo. Mahshid Rahim-Tabrizi has exhibited in over 80 group and 8 individual exhibitions.

War Exile in the works of Shabnam Zeraati.

Shabnam Zeraati’s recent collection of work was exhibited and received acclaim in the city of Longueuil in January and March this year, as well as in Edmundston in April and June. The collection Majorité Invisible contains 8 black and white drawings and an installation of 1,500 paper boats which represent the hidden aspects of widespread exile and displacement. This collection will be held in Tehran at Azad Art Gallery after its final showings in Montreal and Victoriaville.